

des indtil 1. Januar 1910. Det er denne Tidsfrist, der vil blive forlænget, denne i Loven fastsatte Mellemtid, hvor Ministeren ikke længer har Lov til at sammenkalde Udvalget, men hvor der dog endnu er en Adgang til at faa det samlet til en Session, nemlig ved en særlig Bevilling hertil paa Finansloven, altsaa ved en udrykkelig Rigsdagsbeslutning.

Som ærede Medlemmer ville erindre, er dette benyttet en Gang og motiveret med, at det kirkelige Udvalg ikke var blevet færdigt til den i Loven fastsatte Frist, den 1. April 1907. I den sidste Samling, hvortil Ministeren efter Loven kunde indkalde det, udtalte Formanden, at Udvalget nu havde følgende Sager tilbage, som var under Behandling af de derom nedsatte Underudvalg og altsaa ikke behandlede til Ende i det kirkelige Udvalg: Præstelønningsforslaget, Forslaget om Kirkers Bestyrelse, Dissenterspørgsmaalet og Regler for Adgang til Præstembeder, og Formanden udtalte det Haab, at Udvalget maatte faa Lejlighed til at gøre disse Sager færdige. Med dette Motiv stillede jeg Forslag om Bevilling til endnu en Samling. Bevillingen blev given, men ganske vist overfor en Del Modstand, Samlingen blev afholdt, og Udvalget blev færdigt med sit Arbejde.

En Forlængelse af Loven om det kirkelige Udvalg efter det ærede Medlems Forslag vilde altsaa ikke muliggøre, at Udvalget traadte sammen ved eget Initiativ. Den vilde heller ikke bemyndige Ministeren til at sammenkalde Udvalget eller blot muliggøre ham dette. I den Henseende naas der slet intet, absolut intet, ved det ærede Medlems Forslag, hvad der i øvrigt yderligere beviser, hvor lidet Talen om en Forlængelse af Loven om det kirkelige Udvalg overhovedet er funderet, fordi denne Lov nu en Gang omhandlede Nedsættelsen af et Udvalg i et bestemt Øjemed, til Udførelse af en bestemt Gerning, som nu er udført. Det eneste, absolut det eneste, som en almindelig Forlængelse af Loven, som den her er foreslaaet, medfører og betyder, er derfor dette, at i det Tilfælde Kultusministeriet i de første 3 Aar fra den 1. Januar 1910 at regne maatte finde Anledning til at sammenkalde det kirkelige Udvalg til Forelæggelse af en eller anden Sag, og i det Tilfælde Rigsdagen tiltræder et saadant Ønske og paa Finansloven giver den fornødne Bevilling, have de nuværende Medlemmer af det kirkelige Udvalg vedvarende Møderet, Medlemsret og Medlems-

pligt til at give Møde ved en saadan Samling. Dette er alt, absolut alt, hvad en Forlængelse af Loven om det kirkelige Udvalg siger eller bestemmer.

Det er altsaa en ren Illusion at tro, at hvis Loven om det kirkelige Udvalg bliver forlænget, have vi vedblivende et kirkeligt Udvalg, som holder sine Møder og sidder i disse og behandler Forslag, stillede af Udvalget selv eller stillede af Ministeriet, eller behandler Andragender, indgivne af Menighedsraad osv. Nej, det have vi ikke, og den her foreslaaede Forlængelse af Loven om det kirkelige Udvalg kan ikke samle dette til blot en eneste Dags Møde. Efter den 1. April 1907 kan Udvalget ikke sammenkaldes, uden at Rigsdagen har taget særlig Beslutning derom ved at give en særlig Bevilling paa Finansloven til et saadant Møde. For saa vidt kunde man altsaa sige, at Rigsdagen meget vel kunde vedtage det ærede Medlems Forslag, thi om vi nogen Sinde skulle se det kirkelige Udvalg samlet igen, vil ene og alene bero paa — ikke hvad der her er vedtaget om en Forlængelse, men — en senere tagen Rigsdagsbeslutning. Det er en ren platonisk Bestemmelse, at det kirkelige Udvalg skal vedblive at leve. I Virkeligheden vilde Forslagets Vedtagelse ikke give Udvalget Liv, end ikke en eneste Time, men ene og alene muliggøre, at hvis Rigsdagen senere en Gang maatte beslutte, at det i Begyndelsen af 1904 for 3 eller eventuelt 6 Aar valgte Udvalg igen skulde holde Møde, gælde de nuværende Medlemmers Mandater.

Men er der nu Grund til at vente, at denne Eventualitet skulde indtræde? Med Hovedsagen, Forfatningsforslagene, er Udvalget færdigt. Da Formanden sluttede den sidste, altsaa den ekstraordinære, særligt bevilgede Samling og udtalte, at efter alt, hvad der kunde skønnes, var dette Udvalgets sidste Møde, fremkom der intet om, at Udvalget endnu kunde have Forslag tilbage, som det selv kunde ønske at stille og behandle. Ministeriet har siden Foraaret 1904 haft Lejlighed til for Udvalget at fremsætte de Forslag om Ordning af de folkekirkelige Forhold, som det maatte ønske at faa behandlede af Udvalget, og dette maa antages nu at have præserveret, hvad det derom kunde have paa Hjerte. Dette er Forholdet med Hensyn til eventuelt Arbejdsstof for nye Ekstrasamlinger. Der synes ikke her at kunne frembyde sig Muligheder, som kunne være Motiver for en eller flere saadanne